

בְּאֵלֹהִים בְּטַחְתִּי לֹא אִירָא / תהילים פרק נ"ו

שאל יונתן וינגורט

הכאשר דוד בורח הוא מתמודד מול שני סוגים של אויבים – את דואג האדומי הוא פוגש בהיותו בנוב, ועבדי שאל ככלל מנסים לנשוך אותו בעקב, כמו נחש. לעומת זאת, בגת הוא פוגש את הפלשתים שרוצים להורגו, הם אויבים שנלחמים פנים אל פנים. הבטחון בה' מציל את דוד משני האיומים – מה יעשה בשר ואדם לי?!

(א) לַמְנַצֵּחַ עַל יוֹנָת אֱלֹם רַחֲקִים לְדוֹד מִכַּתָּם, בְּאַחֲזוֹ אֹתוֹ פְּלִשְׁתִּים בְּגַת.	(א) כָּל הַיּוֹם דִּבְרֵי יַעֲצֹבוּ, עָלַי כָּל מַחֲשַׁבְתָּם לְרַע.	(א) אֲזוּ יָשׁוּבוּ אוֹיְבֵי אַחֲזוֹר, בְּיוֹם אֶקְרָא זֶה יִדְעֵתִי בִּי אֱלֹהִים לִי.
(ב) חֲנַנִּי אֱלֹהִים בִּי שְׂאֲפֵנִי אֲנֹשׁ, כָּל הַיּוֹם לֶחֶם יִלְחָצֵנִי.	(ב) חֲנַנִּי אֱלֹהִים בִּי שְׂאֲפֵנִי אֲנֹשׁ, כָּל הַיּוֹם לֶחֶם יִלְחָצֵנִי.	(ב) בְּאֵלֹהִים אֶהְלֵל דְּבַר, בְּה' אֶהְלֵל דְּבַר.
(ג) שְׂאֲפֵנו שׁוֹדְרֵי כָּל הַיּוֹם, בִּי רַבִּים לִחְמִים לִי מְרוֹם.	(ג) שְׂאֲפֵנו שׁוֹדְרֵי כָּל הַיּוֹם, בִּי רַבִּים לִחְמִים לִי מְרוֹם.	(ג) בְּאֵלֹהִים אֶהְלֵל דְּבַר, בְּה' אֶהְלֵל דְּבַר.
(ד) יוֹם אִירָא, אֲנִי אֲלִיךְ אֲבַטַח.	(ד) יוֹם אִירָא, אֲנִי אֲלִיךְ אֲבַטַח.	(ד) יוֹם אִירָא, אֲנִי אֲלִיךְ אֲבַטַח.
(ה) בְּאֵלֹהִים אֶהְלֵל דְּבָרוֹ, בְּאֵלֹהִים בְּטַחְתִּי לֹא אִירָא, מֶה יַעֲשֶׂה	(ה) נְדִי סִפְרַתָּה אֲתָה, שִׁמְהָ דְמַעְתִּי בְּנִאדְךָ, הֲלֹא בְּסִפְרַתְךָ.	(ה) עָלַי אֱלֹהִים נְדַרְיָךְ, אֲשֶׁלֶם תּוֹדַת לְךָ.
(ו) חֲנַנִּי אֱלֹהִים בִּי שְׂאֲפֵנִי אֲנֹשׁ, כָּל הַיּוֹם לֶחֶם יִלְחָצֵנִי.	(ו) חֲנַנִּי אֱלֹהִים בִּי שְׂאֲפֵנִי אֲנֹשׁ, כָּל הַיּוֹם לֶחֶם יִלְחָצֵנִי.	(ו) חֲנַנִּי אֱלֹהִים בִּי שְׂאֲפֵנִי אֲנֹשׁ, כָּל הַיּוֹם לֶחֶם יִלְחָצֵנִי.
(ז) שְׂאֲפֵנו שׁוֹדְרֵי כָּל הַיּוֹם, בִּי רַבִּים לִחְמִים לִי מְרוֹם.	(ז) שְׂאֲפֵנו שׁוֹדְרֵי כָּל הַיּוֹם, בִּי רַבִּים לִחְמִים לִי מְרוֹם.	(ז) שְׂאֲפֵנו שׁוֹדְרֵי כָּל הַיּוֹם, בִּי רַבִּים לִחְמִים לִי מְרוֹם.
(ח) יוֹם אִירָא, אֲנִי אֲלִיךְ אֲבַטַח.	(ח) יוֹם אִירָא, אֲנִי אֲלִיךְ אֲבַטַח.	(ח) יוֹם אִירָא, אֲנִי אֲלִיךְ אֲבַטַח.
(ט) נְדִי סִפְרַתָּה אֲתָה, שִׁמְהָ דְמַעְתִּי בְּנִאדְךָ, הֲלֹא בְּסִפְרַתְךָ.	(ט) נְדִי סִפְרַתָּה אֲתָה, שִׁמְהָ דְמַעְתִּי בְּנִאדְךָ, הֲלֹא בְּסִפְרַתְךָ.	(ט) נְדִי סִפְרַתָּה אֲתָה, שִׁמְהָ דְמַעְתִּי בְּנִאדְךָ, הֲלֹא בְּסִפְרַתְךָ.
(י) חֲנַנִּי אֱלֹהִים בִּי שְׂאֲפֵנִי אֲנֹשׁ, כָּל הַיּוֹם לֶחֶם יִלְחָצֵנִי.	(י) חֲנַנִּי אֱלֹהִים בִּי שְׂאֲפֵנִי אֲנֹשׁ, כָּל הַיּוֹם לֶחֶם יִלְחָצֵנִי.	(י) חֲנַנִּי אֱלֹהִים בִּי שְׂאֲפֵנִי אֲנֹשׁ, כָּל הַיּוֹם לֶחֶם יִלְחָצֵנִי.

נתבונן בשני המקומות:

כאשר דוד בורח משאל המלך בפעם הראשונה הוא בורח לגת, אך יש תחנה אחת בה הוא עוצר בדרכו – בנוב עיר הכהנים, אצל אחימלך הכהן הגדול, והוא לוקח משם לחם קודש ואת חרב גלית הפלשתי.

נאמר (שמו"א כא, ב'טו): וַיָּבֵא דָוִד נֹכַח אֶל אַחִימֶלֶךְ הַכֹּהֵן, וַיִּחְרַד אַחִימֶלֶךְ לִקְרַאת דָּוִד, וַיֹּאמֶר לוֹ: מִדּוּעַ אַתָּה לְבָרְךָ וְאִישׁ אֵין אִתְּךָ? וַיֹּאמֶר דָּוִד לְאַחִימֶלֶךְ הַכֹּהֵן: הַמֶּלֶךְ צֹנְנֵי דְבַר, וַיֹּאמֶר אֵלַי אִישׁ אֶל יַדֵּעַ מְאוּמָה אֶת הַדְּבָר אֲשֶׁר אֲנִי שֹׁלְחֶךָ וְאֲשֶׁר צִוִּיתְךָ, וְאֶת הַנְּעָרִים יוֹדְעֵתִי אֶל מְקוֹם

כותרת המזמור היא: לַמְנַצֵּחַ עַל יוֹנָת אֱלֹם רַחֲקִים לְדוֹד מִכַּתָּם, בְּאַחֲזוֹ אֹתוֹ פְּלִשְׁתִּים בְּגַת.

סוף הפסוק ברור, ועלינו רק להתבונן בהקשר של אחיזת הפלשתים את דוד בגת, אך מדוע הוא מכנה את עצמו יוֹנָת אֱלֹם? והיכן הוא הגדיר את עצמו רַחֲקִים?

פעמיים מסופר על דוד שהיה בגת – כאשר הוא ברח משאל המלך בפעם הראשונה, וכאשר הוא ברח משאל המלך בפעם האחרונה.

(כ), והוא אף הציע לדוד להילחם נגד שאול: וַיְהִי בַיָּמִים הָהֵם וַיִּקְבְּצוּ פְּלִשְׁתִּים אֶת מַחֲנֵיהֶם לְצַבָּא לְהִלָּחֵם בְּיִשְׂרָאֵל, וַיֹּאמֶר אָכִישׁ אֶל דָּוִד: "יָדַע תְּדַע כִּי אֲתִי תִצָּא בַמַּחֲנֶה אֹתָהּ וְאֲנֹשֶׁיךָ". וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל אָכִישׁ: "לָכֵן אֹתָהּ תְּדַע אֶת אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה עִבְדְּךָ", וַיֹּאמֶר אָכִישׁ אֶל דָּוִד: "לָכֵן שָׁמַר לְרֹאשֵׁי אֲשִׁימָךְ כָּל הַיָּמִים" (כח, א-ג). אמנם, סרני פלשתיים לא נתנו לכך לקרות, ודוד לא יצא אתם למלחמה, ויקצפו עליו שרי פלשתיים, ויאמרו לו שרי פלשתיים: "השב את האיש וישב אל מקומו אשר הפקדתו שם ולא ירד עמנו במלחמה, ולא יהיה לנו לשטן במלחמה. ובמה יתרצה זה אל אדניו, הלא בראשי האנשים ההם. הלא זה דוד אשר יענו לו במחלות לאמר: הִכָּה שָׂאוֹל בְּאַלְפָיו וְדָוִד בְּרַכְבָּתוֹ". [ס] ויקרא אכיש אל דוד ויאמר אליו: "חי ה' כי ישר אתה וטוב בעיני צאתך ובאה אתי במחנה, כי לא מצאתי בה רעה מיום באה אלי עד היום הזה. ובעיני הסרנים לא טוב אתה. ועתה שוב וְלֶךְ בְּשָׁלוֹם, וְלֹא תַעֲשֶׂה רַע בְּעֵינֵי סַרְנֵי פְּלִשְׁתִּים".

האם דוד עצמו רצה לערוק מעם ישראל ולהצטרף לפלשתיים? נראה שלא, שהרי גם את אמונו של אכיש מלך גת רכש דוד ב'הונאה', הוא פשט אל הגשוני (והגרוזי) והעמלקי ... והכה דוד את הארץ ולא יחיה איש ואשה, ולקח צאן ובקר וחמרים וגמלים ובגדים וישב ויבא אל אכיש. ויאמר אכיש: "אל פשטתם היום?", ויאמר דוד: "על נגב יהודה ועל נגב הירחמאלי ואל נגב הקיני". ואיש ואשה לא יחיה דוד להביא גת לאמר, "פן יגדו עלינו לאמר: פה עשה דוד וכה משפטו כל הימים אשר ישב בשדה פלשתיים" (כו, ט"א).

ואולם, נראה כי הבריחה בפעם הראשונה מבטאת את הייאוש של דוד משאול וממלכות ישראל, ולא את הציפייה ששאול יתייבש מלבקש אותו. שני הדברים אותם לקח דוד מאחימלך מסמלים את הלך רוחו של דוד. כאשר דוד לקח את חרב גלית הפלשתי וביא אל אכיש מלך גת, הוא לוקח את החרב שמסמלת את הניצחון, ומבטא את העובדה שהניצחון שלו מול גלית לא היה ניצחון של עם ישראל מול הפלשתיים, והחרב בה הוא הכה את גלית הגתי כבר לא תעמוד בבית הכהן אחרי האפור. הקודש אותו הוא לוקח לאכול, מבטא את העובדה שדוד יכול לקדש את החול, וכליו הם קודש, על אף שהוא איננו כהן בעצמו.

דוד יוצא לדרך חדשה, דרך המנותקת מעם ישראל וממלכת כהנים וגוי הקדוש. הוא מקבל סימנים לכך שזו

פלני אלמוני. ועתה מה יש תחת ידך חמשה לחם, תנה בידך או הנמצא. ויען הכהן את דוד ויאמר: אין לחם הל אל תחת ידי, כי אם לחם קדש יש, אם נשמרו הנערים אך מאשה. ויען דוד את הכהן ויאמר לו: כי אם אשה עצרה לנו כתמול שלשם בצאתי ויהיו כלי הנערים קדש, והוא דרך חל ואף כי היום יקדש בכלי. ויתן לו הכהן קדש, כי לא היה שם לחם, כי אם לחם הפנים המוסרים מלפני ה' לשום לחם חם ביום הקלח. ושם איש מעבדי שאול ביום ההוא נעצר לפני ה', וישמו דאג האדמי, אביר הערים אשר לשאול. ויאמר דוד לאחימלך: ואין יש פה תחת ידך חנית או חרב, כי גם חרבי וגם כלי לא לקחתי בידך, כי היה דבר המלך נחוז. ויאמר הכהן: חרב גלית הפלשתי אשר הכית בעמק האלה, הנה היא ליטה בשמלה אחרי האפור, אם אתה תקח לה קח, כי אין אחרת זולתה בזה, ויאמר דוד: אין כמוה תננה לי. ויקם דוד ויברח ביום ההוא מפני שאול, ויבא אל אכיש מלך גת. ויאמרו עבדי אכיש אליו: הלא זה דוד מלך הארץ, הלא לזה יענו במחלות לאמר: הִכָּה שָׂאוֹל (באלפו) [באלפיו] וְדָוִד (ברכבתו) [ברכבתיו]. וישם דוד את הדברים האלה בלבו, וירא מאד מפני אכיש מלך גת. וישנו את טעמו בעיניהם, ויתהלל בידם (וייתו) [וייתו] על דלתות השער, ויורד רירו אל זקנו. ויאמר אכיש אל עבדיו: הנה תראו איש משתגע, למה תביאו אתו אלי. חסר משגעים אני כי הבאתם את זה להשתגע עלי, הנה יבוא אל ביתי!

לא מפורש בכתוב מדוע דוד בחר לברוח דווקא לגת? ומה הוא רצה להשיג מאחימלך הכהן הגדול בדרכו לשם.

בפעם השניה שדוד בורח לגת, כוונתו מפורשת בכתוב (שמו"א כז, א-ד): וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל לְבוֹ: עֵתָה אֶסְפָּה יוֹם אֶחָד בְּיַד שָׂאוֹל, אִין לִי טוֹב כִּי הַמֶּלֶט אֲמַלֵּט אֶל אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים, וְנוֹאֵשׁ מִמֶּנִּי שָׂאוֹל לְבַקְשֵׁנִי עוֹד בְּכָל גְּבוּל יִשְׂרָאֵל, וְנִמְלֹטְתִי מִיָּדוֹ. וַיִּקָּם דָּוִד וַיַּעֲבֹר הוּא וְשֵׁשׁ מֵאוֹת אִישׁ אֲשֶׁר עִמּוֹ אֶל אָכִישׁ בֶּן מְעוֹךְ מֶלֶךְ גַּת. וַיֵּשֶׁב דָּוִד עִם אָכִישׁ בְּגַת הוּא וְאֲנָשָׁיו, אִישׁ וּבֵיתוֹ, דָּוִד וּשְׁתֵּי נָשָׁיו אַחֲזִינְעָם הַיְזוּרְעֵאלִית וְאַבְיגַיִל אִשְׁתׁ נָבָל הַפְּרָמְלִית. וַיַּגֵּד לְשָׂאוֹל כִּי בָּרַח דָּוִד גַּת, וְלֹא (יוסף) [יוסף] עוֹד לְבַקְשׁוֹ.

אם כן, הרצון להימלט משאול הביא אותו לבחור בארץ פלשתיים, בתקווה ששם שאול יתייבש ממנו. האם הוא התכוון להצטרף אל הפלשתיים ולהילחם בישראל? מלך פלשתיים חשב שכן – וַיֵּאֱמַן אָכִישׁ בְּדָוִד לֵאמֹר: "הַבָּאֵשׁ הַבָּאִישׁ בְּעַמּוֹ בְּיִשְׂרָאֵל וְהָיָה לִי לְעַבְד׃" (שמו"א כז,

לְמוֹ כְּדָמוֹת חֶמֶת נָחַשׁ, כְּמוֹ פֶתֶן חָרַשׁ יֵאָטֵם אָזְנוֹ. אֲשֶׁר לֹא יִשְׁמַע לְקוֹל מְלַחְשִׁים, חוֹבֵר חֲבָרִים מִחֶכֶם. אֲ־לֵהִים הָרֹס שְׁנִימוֹ בְּפִימוֹ... בשֶׁלֶב זֶה מִתִּיחַס דוֹד לִיוֹנֵת אֱלֹם, הוּא בּוֹרַח כִּיוֹנָה מִפְּנֵי מִי שֶׁמְדַבֵּר וְאִינוּ אֵילִם.

הַחֶלֶק הַשֵּׁנִי שֶׁל הַמְזֻמּוֹר (ט"ד. 51 מילים) הוּא עַל הַהֲצֵלָה מִפְּלִשְׁתִּים: נְדִי (= נְדוּדִי) סִפְרָתָה אֶתָּה, שִׁמָּה דְמַעְתִּי בְּנֹאדָךְ, הֲלֹא בְּסִפְרָתְךָ. אֲזִי יָשׁוּבוּ אוֹיְבֵי אַחֲוֹר, בְּיוֹם אֶקְרָא זֶה יִדְעֵתִי כִּי אֲ־לֵהִים לִי. בְּא־לֵהִים אֶהְלֵל דְּבָר, בְּה' אֶהְלֵל דְּבָר. בְּא־לֵהִים בְּטַחְתִּי לֹא אֵירָא, מִה יַעֲשֶׂה אָדָם לִי. עָלֵי אֲ־לֵהִים נְדִירָךְ, אֲשֶׁלֶם תּוֹדֵת לָךְ. כִּי הֲצֵלְתָּ נַפְשִׁי מִמּוֹת, הֲלֹא רִגְלֵי מְדַחִי, לְהַתְּהַלֵּךְ לִפְנֵי אֲ־לֵהִים בְּאוֹר הַחַיִּים. בְּשֶׁלֶב זֶה מִתִּיחַס דוֹד לְרַחֲקִים – הוּא הַרְחִיק נְדוּד, אֵךְ נְדִי (= נְדוּדִי) סִפְרָתָה אֶתָּה, וְה' הַחֲלִיט שֶׁהוּא יִנְדוּד לְמַדְבָּר וְלֹא לִפְלִשְׁתִּים.

יִשְׁנוּ הַבְּדֵל בֵּין מִשְׁפַּט הַרְשָׁעִים בַּחֶלֶק הַרְאִשׁוֹן לְמִשְׁפַּט בַּחֶלֶק הַשֵּׁנִי, וְכֵן אוֹמֵר דוֹד בְּמִרְכֵז הַמְזֻמּוֹר: עַל אֲנִי – פִּלְטָ לְמוֹ (=הֲצֵל אוֹתָם), בְּאֶף – עֲמִים הוֹרֵד (= גוֹיִים הַרוּג) אֲ־לֵהִים. כְּלוּמֵר, אֵת מִי שְׁלוּחִם עִם דוֹד כֹּל הַיּוֹם, וּמִצִּיא עֲלֵיו שְׁקָרִים – ה' יִצִּיל בְּסוּפוֹ שֶׁל דְּבָר, אֵךְ אֵת הַגּוֹיִים הַצּוֹרְרִים – ה' יוֹרִיד לְגַמְרִי.

להאזנה לשיעור על פרק נ"ו:

peneyhamenora.com/tehilim/56

או חפשו באפליקציות הפורקאסטטים

"שיעורים בספר תהילים"

לתגובות ולהצטרפות לרשימת התפוצה:

weingort@gmail.com

דָּרַךְ אִפְשָׁרִית – כְּלֵי הַחֹל שֶׁלּוֹ הֵם קוֹדֵשׁ, וְהוּא מִקְבֵּל קוֹדֵשׁ מִהַכֹּהֵן, וְאֵת חֶרֶב גְּלִית הַפְּלִשְׁתִּי הוּא לּוֹקַח מִבֵּית אַחִימֶלֶךְ, וְהוֹלֵךְ אִיתָהּ.

עֲבָדֵי אַכִּישׁ הַזְכִּירוּ לְדוֹד אֵת שְׁלִיחוֹתוֹ וְלֹא נִתְּנוּ לוֹ לְבִרוּחַ מִמֶּנָּה: הֲלֹא זֶה דוֹד מֶלֶךְ הָאָרֶץ, הֲלֹא לְזֶה יַעֲנּוּ בְּמַחְלוֹת לְאֹמֵר: הִנֵּה שְׂאוּל [בְּאֶלְפִיו] וְדוֹד [בְּרַבְבְּתִיו]. דוֹד אִינוּנו אִישׁ פְּרָטִי, הוּא מֶלֶךְ הָאָרֶץ, וְאִם הוּא בּוֹחֵר לְבוֹא לַגֹּת – זֶה בַּחֲרִירָה שֶׁל אִישׁ מִשְׁתַּגֵּעַ. דוֹד אִינוּנו יִכוֹל לְבִרוּחַ מֵאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְגַם אִם הוּא יִצְטָרֵךְ מֵעֵתָה לְבִרוּחַ מִשְׂאוּל בְּמַדְבָּר יְהוּדָה – יִתְקַבְּצוּ אֵלָיו אַנְשִׁים, וְהוּא יִהְיֶה עֲלֵיהֶם לְשֵׁר (שְׁמו"א כב, ב).

כְּאִשֶׁר הִבִּיאוּ הַפְּלִשְׁתִּים אֵת דוֹד אֶל אַכִּישׁ, הַבֵּין דוֹד שֶׁהַפְּלִשְׁתִּים אוֹחֲזִים אוֹתוֹ כְּדִי שֶׁהוּא יִנְצֵל מֵעֲצָמוֹ – וַיִּשֶׁם דוֹד אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּלִבּוֹ, וַיֵּרָא מְאֹד מִפְּנֵי אַכִּישׁ מֶלֶךְ גֹּת. וַיִּשְׁנֶנּוּ אֵת טַעְמוֹ בְּעֵינָיָהֶם. כִּי־אֵתוֹ לַגֹּת כְּדִי לְבִרוּחַ מִשְׂאוּל וְלַהֲצַטְרֵף אֶל הַפְּלִשְׁתִּים, אֵךְ הִיָּה זֶה כִּיוֹנֵת אֱלֹם רַחֲמִים, וְכִפִּי שֶׁהוּא מֵתָאֵר בְּמִזְמוֹר הַקּוֹדֵם (נח, ג"ח): הַאֲזִינָה אֲ־לֵהִים תְּפִלְתִּי וְאֵל תִּתְעַלֵּם מִתַּחֲנָתִי. הַקְּשִׁיבָה לִי וְעֲנֵנִי אֲרִיד בְּשִׁיחִי וְאֶהֱיָמָה. מִקּוֹל אוֹיְבֵי מִפְּנֵי עֲקַת רָשָׁע כִּי יִמִּיטוּ עָלַי אֲנִי וּבְאֶף יִשְׁטַמּוּנִי. לְבִי חָיֵל בְּקִרְבִּי וְאִימוֹת מוֹת נִפְלוּ עָלַי. יִרְאֶה וְרַעַד יָבֵא בִּי וְתִכְסְּנִי פְּלִצוֹת. וְאֹמֵר: מִי יִתֵּן לִי אֶבֶר כִּי־יִוֹנֵה, אֶעֱוֹפָה וְאֶשְׁכְּנָה. הִנֵּה אֶרְחִיק נְדוּד אֶלֶּיךָ בְּמַדְבָּר. סֶלָה. מֵעֵתָה, הַיּוֹנָה אֵכֵן תִּרְחִיק נְדוּד – אֵךְ יִהְיֶה זֶה בְּמַדְבָּר, וְשׁוֹב הִיא לֹא תִהְיֶה יּוֹנָת אֵלֶם רַחֲמִים בַּחוּץ לְאָרֶץ.

עִם שְׁנֵי סוּגֵי אוֹיְבִים דוֹד מִתְמוֹדֵד, וְתִפְלִיתוֹ נּוֹבַעַת מִתּוֹךְ בְּטַחְוֹנוֹ: בְּא־לֵהִים בְּטַחְתִּי לֹא אֵירָא, מִה יַעֲשֶׂה בְּשֶׁר לִי?! מִה יַעֲשֶׂה אָדָם לִי?!

הַחֶלֶק הַרְאִשׁוֹן שֶׁל הַמְזֻמּוֹר (כ"ז. 50 מילים) הוּא עַל שְׂאוּל וְעַבְדָּיו: חֲנַנִּי אֲ־לֵהִים כִּי שְׂאֶפְנִי אָנוּשׁ, כָּל הַיּוֹם לַחֵם יִלְחָצְנִי. שְׂאֶפּוֹ שׁוֹרְרִי כָּל הַיּוֹם, כִּי רַבִּים לַחֲמִים לִי מְרוֹם. יוֹם אֵירָא, אֲנִי אֶלֶיךָ אֶבְטָח. בְּא־לֵהִים אֶהְלֵל דְּבָרוֹ, בְּא־לֵהִים בְּטַחְתִּי לֹא אֵירָא, מִה יַעֲשֶׂה בְּשֶׁר לִי. כָּל הַיּוֹם דְּבָרֵי יַעֲצָבוּ, עָלַי כָּל מַחְשַׁבְתָּם לְרָע. יְגוּרוּ (יִצְפִּינוּ) [יִצְפּוּנוּ] הִמָּה, עֲקָבֵי יִשְׁמְרוּ כְּאֲשֶׁר קוּנוּ נַפְשִׁי. בַּחֶלֶק זֶה, אוֹיְבֵי דוֹד נִמְשָׁלִים לְנַחֵשׁ, לוֹ אִמֵּר ה': הוּא יִשׁוּפֶךְ רֹאשׁ וְאֶתָּה תִּשׁוּפְנוּ עֲקָבֵי. הֵם שׁוֹאֲפִים כֹּל הַיּוֹם לְלַחוּץ עֲלֵיו, הֵם שׁוֹמְרִים אֵת עֲקָבֵי וּמְקוּיִם לְהוֹרְגוֹ – וְדוֹד בּוֹטַח בְּה', וְאִינוּנו יִרָא מִמָּה שֶׁהֵם יַעֲשׂוּ לוֹ. עַל הַדִּמּוּי שֶׁל עַבְדֵי שְׂאוּל לְנַחֵשׁ חוֹזֵר דוֹד גַּם בְּמִזְמוֹר נח (כ"ז): הָאֱמָנָם אֱלֹם צָדֵק תִּדְבְּרוּן ... חֶמֶת